

Ισότητα, δικαιοσύνη ελευθερία και αγάπη: έχουν για τους Έλληνες του σήμερα αληθινό περιεχόμενο; (Δρ. Γεώργιος Ν. Κόιος, Ιατρός-Ενδοκρινολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=170506>)

Είναι να απορεί κανείς και να αναρωτιέται αν έκαναν ποτέ τον κόπο κάποιοι από τους τιμητές των χριστιανών να διαβάσουν μια φορά το Ευαγγέλιο. Διαβάζουν τόσα άλλα επαναστατικά και «προοδευτικά» κείμενα, και χρησιμοποιούν υποκριτικά ιερές έννοιες για τις οποίες υποτίθεται ότι αγωνίζονται.

Αναφέρονται στην έννοια της λέξης «ισότητα» όπως αυτοί την εννοούν και αγνοούν ή προσποιούνται ότι δεν ξέρουν ότι ο μέγας Απόστολος των εθνών Παύλος πριν από περίπου δύο χιλιάδες χρόνια κήρυττε «ουκ ένι Ιουδαίος ουδέ Έλλην, ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ. Πάντες γαρ υμείς εις εστέ εν Χριστώ Ιησού» (Γαλ. 3, 28). Κηρύσσεται η ισότητα στο όνομα του Κυρίου και δηλώνει την πραγματική έννοια της ισότητας και όχι την υποκριτική στάση αυτών που δήθεν κόπτονται γι' αυτήν και χρησιμοποιούν διαφορετικά μέτρα και σταθμά. Αν κάποιος θεωρεί τον εαυτό του χριστιανό και συμπεριφέρεται υποκριτικά και διαφορετικά από αυτά που κηρύσσονται, δεν είναι πραγματικός χριστιανός.

Η δικαιοσύνη, επίσης, αποτελεί συστατικό στοιχείο της ορθόδοξης χριστιανικής πίστης. Ο πραγματικός χριστιανός και στη σκέψη του μόνο να περάσει η διάπραξη αδικίας θα πάει να εξομολογηθεί τον λογισμό του. Η διάπραξη αδικίας αποτελεί βαρύ αμάρτημα. Προτιμάει να αδικηθεί παρά να αδικήσει. να χάσει παρά να κερδίσει. Η χαρά του είναι να δίνει μάλλον παρά να παίρνει.

Η ελευθερία της βούλησης και της έκφρασής της αποτελεί για τον ορθόδοξο χριστιανό τον ακρογωνιαίο λίθο της πίστης του. Είναι το μεγαλύτερο δώρο του Δημιουργού στον άνθρωπο. Τον δημιούργησε «κατ' εικόνα και ομοίωσιν» και του έδωσε απόλυτη ελευθερία επιλογής να οδηγηθεί στη θέωση μόνο με την δική του επιλογή, πάντα κατ' επίγνωση. Όταν λοιπόν , ο Δημιουργός Λόγος του Θεού παρέχει την ελευθερία στο δημιούργημά Του, δεν είναι δυνατόν ένας πιστός χριστιανός να επιθυμεί την στέρησή της από άλλον συνάνθρωπο καθώς τον θεωρεί αδελφό του. Η στέρηση ή ο περιορισμός της ελευθερίας ενός προσώπου είναι πηγή

πόνου για τον πιστό. Όταν δεν πιστεύει στον Χριστό ο άνθρωπος ή όταν η πίστη του είναι υποκριτική, όσο και να διακηρύσσει την πίστη στην ελευθερία, μόλις του δοθεί η ευκαιρία αποκαλύπτει το πραγματικό πρόσωπο. Δεν σέβεται την ελευθερία και με ποικίλους τρόπους καταπατεί την ελευθερία του άλλου δικαιολογώντας την ενέργειά του ως σωτήρια. Είναι θαυμαστό το μέγεθος της υποκρισίας.

Όμως, η ουσιαστικότερη και πιο χαρακτηριστική προσφορά της Ορθόδοξης Χριστιανικής Πίστης είναι η α γ ά π η. Τον ίδιο τον Θεό το ουσιαστικό που τον χαρακτηρίζει είναι η αγάπη. « Ο Θεός αγάπη εστί». Ο αληθινός Χριστιανός θεωρεί όλους τους συνανθρώπους του αδελφούς. Στο πρόσωπο του καθενός αισθάνεται να βλέπει τον Χριστό. Προσφέρει την αγάπη του απλά, ανυστερόβουλα, ανυπόκριτα, ταπεινά, χωρίς τυμπανοκρουσίες και δεν ζητά ανταπόδοση και αναγνώριση. Κάνει πράξεις αγάπης που μόνο αυτός και ο Κύριός του γνωρίζουν και ίσως δεν δουν ποτέ το φως της δημοσιότητας. Θυσιάζεται και ταπεινώνεται χωρίς να παθιάζει εναντίον αυτών που τον καταπιέζουν, τον καταπονούν, τον βρίζουν ή τον κακοποιούν φραστικά ή και πρακτικά. Προσεύχεται για τους υβριστές του και παρακαλεί τον Χριστό να τους φωτίσει και να σταλάξει στις καρδιές τους λίγη αγάπη, όχι τόσο για να μην κακοποιούν τους πιστούς, όσο για να αισθανθούν το μεγαλείο της αγάπης, την γλυκύτητα της γαλήνης και την πληρότητα που προσφέρει η πηγή της αγάπης, ο Χριστός. Οι αρνητές και υβριστές είναι στην κυριολεξία δυστυχισμένες υπάρξεις, καθώς η καρδιά τους είναι γεμάτη εμπάθεια, αποστροφή ή και μίσος ακόμη. Είναι δυνατόν κάποιος με τέτοια συναισθήματα να αισθανθεί πληρότητα ζωής; Όλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι έχουν περάσει καταστάσεις οργής. Είδε ποτέ κανείς το πρόσωπό του στον καθρέφτη τι μορφή έχει; Ακόμη περισσότερο όταν κακοποιεί κάποιος φραστικά ή πρακτικά ή ακόμη και εγκληματικά ένα συνάνθρωπό του; Είναι δυνατό να έχει γαλήνη στην ψυχή του και ειρήνη με τον εαυτό του ένας τέτοιος άνθρωπος; Ένα ζώο χτυπάς ή ένα δένδρο ή λουλούδι κακοποιείς και δεν βρίσκεις ηρεμία, όχι να ταλαιπωρείς συνάνθρωπό σου.

Για τον πιστό χριστιανό και η σκέψη μόνο τέτοιας συμπεριφοράς του δημιουργεί πρόβλημα στην συνείδηση και δεν βρίσκει ανάπαυση αν δεν εξομολογηθεί. Οι τιμητές βέβαια των πιστών χριστιανών δεν γνωρίζουν την σημασία της εξομολόγησης. Τους είναι άγνωστη η έννοια της εξομολόγησης και λοιδορούν όσους εξομολογούνται. Δρούνε με αυτοδικαίωση και δίνουν λογαριασμό μόνο στον εαυτό τους. Βέβαια όταν ζουν σε ολοκληρωτικά καθεστώτα, που θαυμάζουν, υποχρεούνται να δίνουν λογαριασμό στον αφέντη δικτάτορα και η ζωή τους είναι πάντα υπό αίρεση. Αλλά με τον ίδιο τρόπο συμπεριφέρονται όταν τους δίνεται η δυνατότητα να εκφράσουν τις αρχές που πιστεύουν και είναι σε θέση να ελέγχουν άλλους. Η εξομολόγηση για τον ορθόδοξο χριστιανό είναι το απόλυτο όπλο για την καταπολέμηση του κακού του εαυτού, την καταπολέμηση του κακού εν γένει.

Είναι θεμέλιος λίθος που στηρίζει τις αρχές που πιστεύει. Εδώ στηρίζεται η αγάπη, η συγνώμη, η συγχώρηση, η δικαιοσύνη, ο σεβασμός του προσώπου, η ισότητα, η ελεύθερη έκφραση και υπευθυνότητα, η αυτοθυσία, η αυταπάρνηση, η ευλογία, το δόσιμο στον συνάνθρωπο ανυστερόβουλα. Πού είναι το έγκλημα, λοιπόν; Είναι τόσο κακό και επικίνδυνο αυτό;

(Συνεχίζεται)

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα του άρθρου “Είναι η πίστη στον Χριστό επικίνδυνη για τους Έλληνες;” (το οποίο η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ δημοσιεύει σε συνέχειες), του ιατρού Γεωργίου Κόιου